

[Per Hækkerup.]

at alt dette ofres på forberedelse til krig, mens det, der ofres i økonomiske og menneskelige anstrengelser for at hindre krig, er en ganske lille bitte størrelse ved siden af.

Jeg vil bestemt advare ministeren mod at køre videre med den betragtningsskema. Jeg synes, det er helt godt at nævne de 175 milliarder dollars; jeg synes, det er helt rimeligt at sige, at dette ikke er produktive udgifter i dette ords normale forstand, men da jeg går ud fra, at det danske forsvarsbudget er indregnet i de 175 milliarder dollars, så vil det altså sige, ministeren stemmer for forberedelse til krig, når han stemmer for det forsvarsbudget, hvis man skal følge hans egen betragtningsskema. Det er jeg overbevist om, at ministeren ikke mener, så derfor vil jeg tilråde ministeren at lægge sin sprogbrug på dette felt om, for ellers kommer han til at slå sig selv oven i hovedet.

Til udenrigsministeren vil jeg gentage, at vi altså i al almindelighed kan give tilslutning til hovedlinjerne, som vi hele tiden har kunnet gøre det, i Danmarks udenrigspolitik.

Om nogle af de enkeltproblemer, ministeren omtalte, vil jeg gerne sige, at udviklingen i Vietnamkonflikten ikke giver anledning til at anstille nye betragtninger, der kunne føre til en ændret dansk holdning. Vi håber jo alle sammen, at vi i løbet af ganske kort tid, forhåbentlig i dag, kan få meddelelsen om, at der er etableret et bombestop i Nordvietnam. Jeg anser det, som vi hele tiden har gjort det fra socialdemokratisk side, for at være en nødvendig forudsætning for, at krigen i Vietnam kan standses, og vi må så have lov til at have forventning om, at såfremt der kommer et sådant ubetinget og ensidigt bombestop fra amerikansk side, så følges det i morgen op med effektiv nedtrækning af krigen, også fra nordvietnamsk og fra Vietcongs side, således at forhandlingerne virkelig kan komme i gang, hvor man så end måtte blive enig om at holde dem. Men der ligger altså ikke i Vietnam-situationen noget, der begrunder en ændret dansk holdning. Hvis man endelig skulle sige noget, så måtte man sige, at hvis vi får bombestoppet i morgen eller i dag, og hvis det følges hurtigt op af en aftrækning af krigen, eventuelt en våbenhvile, mens for-

handlingerne står på, ja, så er det jo i overensstemmelse med det, vi hele tiden har ønsket fra dansk side, og det, vi hele tiden har tilrådet, eller ikke hele tiden, men det, vi i nogle år har tilrådet den amerikanske regering at foretage, og det kan vi for så vidt kun hilse med tilfredshed, ganske særlig hvis resultatet bliver, at krigen bringes til ophør, naturligvis.

Bringes krigen til ophør, så vil vi fra socialdemokratiets side give tilsagn om at støtte hjælpeaktionerne i Vietnam, både de humanitære hjælpeaktioner og hjælpeaktioner i retning af at fremme genopbygningen af Vietnam. Det var jo tanker, som vor egen regering havde fremsat, og dem vil vi naturligvis stadig holde os til.

Med hensyn til Nigeriakonflikten vil jeg sige, at vi har hele tiden støttet regeringens humanitære bestræbelser og finder, at det er nødvendigt, at disse fortsættes. Jeg kan også være tilfreds med, at udenrigsministeren under talen i FN i overensstemmelse med det, ministeren lovede under åbningsdebatten, appellerede til de lande, der leverer våben til Nigeriaområdet, om at standse disse våbenleverancer. Men jeg føler mig stadig ikke helt overbevist om, at det er en rigtig holdning, når udenrigsministeren på regeringens vegne siger: vi ønsker ikke at blande os i den politiske side af konflikten, der behandles af Organisationen for afrikansk Enhed. Det er selvfølgelig et formelt juridisk rigtigt standpunkt — ja, jeg ser, justitsministeren ser glad ud — men når det nu faktisk er således, at der ikke sker noget i Organisationen for afrikansk Enhed, når man faktisk er gået i stå med den politiske løsning af Nigeriakonflikten, så er det dog et problem, om FN kan blive ved med at holde sig udenfor, og om det derfor ikke var rigtigt, at regeringen forsøgte at få FN engageret. Jeg forventer ikke, at den danske regering selv skal engagere sig i Nigeriakonflikten, men den politiske aktion må være, at FN engagerer sig i det. Den repræsentant, FN's generalsekretær har i Nigeriaområdet, er jo kun en repræsentant for det humanitære hjælpearbejde, han har ingen politiske funktioner.

Jeg vil derfor, selv om vi har drøftet dette tidligere og vi også i udenrigspolitikken nævn har fået visse oplysninger af ministeren om, hvorledes man andre steder ser på disse